

Dušan Ludvik

Kolombina

Ljudem odmaknjena ždi na komodi
davnini vdana dama iz rokokoja
in k nji po brvi luninega soja
čas, večno mladi ženin, v svate hodi.

Pričakujoča, trudna upa v slutnji,
da ura, ko hreščé se sproži v kotu,
v naročje jo pripelje Pierotu,
potem na svet pozabita ob lutnji.

Kot Kolombino naju prošlost vabi;
poglabljajoč se vanjo v nepozabi
se iščeva — dva žarka svetobežna.

Grenak je čas med cvetnatimi kresi,
vendàr na vrhu se gorjé prevesi —
kot smrt — združitev naju bo neizbežna.

Pojóče srce

Ko pozna luna, tvojih sanj varúčka,
iz jutranje meglè si veže pečo
in najde te v blazinah mirno spečo,
srce mi še brli kot večna lučka.

A ko se vsiplje čez platane zarja,
dolivaš olja mu, da mroč ne peša,
če zamudiš se, te grenkó pogreša
in bédno prek gorá te ogovarja.

Takrát je zvočno kot pojoča plunka,
kot cvet k nogàm bi se ti položilo,
da ga pogaziš ali vpleteš v svilo.

Pa čas in dalja sta dva črna sunka,
v samoti ju ne more preboleti,
da ne uduší se v krvi — mora peti.